

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De puella reclusa, quae Deum & Angelos esse dubitans, de corpore egressa, per spiritum vidit angelos scilicet & animas, sicq[ue] ad corpus regressa est, cap. 39

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

natura eius, vt qui dormire non potuerit, & caput super illum posuerit, statim dormiat. Illam confusio- nem fecerat ei diabolus tempore pœnitentiæ, ve quotiens veniens ad ecclesiam, se super eundem lapidem causa orationis reclinaret, mox ei somnus obreperet. Simile verbum nobilis quidam, qui ob similem pœnitentiam fuerat in Hemmenrode, fertur dixisse: Molliores, inquit, sunt lapides oratorij Claustrij omnibus lectisternijs castri mei. Non poterat se continere, quin tempore orationis in illis dormiret. APOLLONIVS: Si non esset grauis culpa acedia in seruitio diuino, non nos ita diabolus ad illam sollicitaret. CAESARIUS: Quanta sit culpa huius vitij, pœna te doceat vnus acediosus.

CAPVT XXXVIII.

Vix sunt duo menses elapsi, quod dominus Abbas Campensis retulit nobis de monacho quodam, qui semper in choro solebat dormire, rem terribilem valde. Nocte quadam, cum ex more dormiret alijs psallentibus, crucifixus de altari venit, dormitantem excitauit, & cum tanto nisu maxillam eius percussit, vt infra tertium diem moreretur. APOL. Stupenda sunt que dicis. CAES. Monachus acediosus nauseam Deo prouocat & angelis sanctis. Vnde cuidam acedioso in persona omnium per Ioan- nem dicitur à Christo: Vtinam frigidus esses aut calidus, sed quia tepidus es, incipiam te euomere ex ore meo. APOLLONIVS: Recordor te superius dixisse idem esse vitium tristitiam & acediam. CAESAR. Verum est, quia acedia est ex confusione mentis nata tristitia, ex hac nascitur malitia & desperatio, sicut subiecto tibi ostendam exemplo.

CAPVT XXXIX.

Abbas de Brûsbach anno præterito retulit Ab- bati nostro têtationem quandam ex tristitia natura terribilem satis, sic dicens: In prouincia nostra quadam extitit puella nobilis ac formosa, diuitumque filia, quam cum parètes tradere vellèt marito, reliquit illa, dicens: Non nubam alteri viro, nisi spòso cele-

Desperatio ex acedia oritur.

N 3 sti Deo

sti Domino meo IESU. Tandem virginis pertinacia
 parentes sedati, propriae illam relinquere voluntati.
 Quae CHRISTO quasi de victoria gratias agens,
 cellam sibi fieri fecit, in qua ab episcopo velata & re-
 clusa, ipsi soli sola satis deuote per dies aliquot serui-
 uit. Inuidens tantae virtuti diabolus, variis illam ten-
 tationibus conuassauit, & veneno tristitiae inno-
 cum virginis pectus inficiens, sanam infirmauit.
 Moxilla coepit variis tentationibus fluctuare, in fide
 nutare, de perseverantia desperare. Inuasit eam &
 defectus cordis, tabitudo corporis, torpor in oratio-
 ne, dolor de reclusionem. Interim dum sic periculosè
 puella nutaret, supradictus Abbas ordinis Cisterci-
 ensis, cuius curae ab episcopo commissa fuerat, visitatio-
 nis gratia aduenit, & quomodo viueret vel quomo-
 do haberet inquisiuit. Respondit illa: Male viuò, ma-
 le valeo, & quare vel propter quem hinc reclusa sum
 prorsus ignorò. Cui cum Abbas diceret, Propter Deum,
 & propter regnum caelorum. Illa respondit: Quis
 scit, si Deus sit, si sint cum illo angeli, animae, vel etiã
 regnum caelorum? Quis enim ista vidit? quis inde re-
 diens visa nobis manifestauit? Huiusmodi sermo-
 nes ut dominus Abbas audiuit, totus contremuit,
 conuersusque ad virginem ait: Quid est quod loque-
 ris soror? signa cor tuum. Respondit illa: Ego loquor
 sicut mihi videtur: nisi videam ista, non credam; rogo
 ut sinatis me exire, quia reclusionem hanc diutius
 sustinere non valeo. Tunc Abbas intelligens ex im-
 missione diaboli tam repentinã esse tristitiam, & ex
 tristitia desperationem, ait: Soror, inimicus gloriae
 tuae inuidens, periculosè te tētat, tu sta in fide, viriliter
 age, & confortetur cor tuum, & sustine Dominum. Amicis
 & cognatis contradicētibus, tu sanctã hanc elegisti vi-
 tã, tu istam desiderasti reclusionem. Quae cum surda au-
 re monētis & exhortātis verba perciperet, rogauit eã
 Abbas, ut saltē septē diebus ibi sustineret, donec ad
 claustrum ies & rediēs, denuo eã visitaret. Quod ut pro-
 mitteret cum vix obtinuisset, ad monasterium pergēs
 periculum virginis fratribus exposuit, & ut orationes
 specia-

Psal. 26.

Speciales per hebdomadā pro illa deuotē ad Deū funderent, omnibus præcepit. Ipse verò in propria persona, quantum valuit, Domino supplicauit pro illa. Hebdomadā completa, reuersus ad eā ait: Quomodo habes filia? Respondit illa: Optimè pater, nunquā melius: infra hos dies septem plus sum lætificata, plus consolata, quā ante tuum discessum fuerim contristata vel desperata. Sciscitante eo causam consolationis, ait illa: Pater oculis meis vidi, de quibus dubitauit: post discessum tuum anima mea de corpore fuit educta, & vidi animas beatorum; vidi præmia iustorum: corpus autem meum vidi oculis animæ in pavimento cellulæ meæ ita exanguē iacere & pallidum, sicut herbam sine succo & arefactam. Interrogata ab Abbate, qualis esset effigies animæ: respondit: Anima est substantiā spiritalis; & in sui natura spherica, ad similitudinem globi lunaris, ex òni parte videt. Quando verò animæ existenti in corpore angelus siue anima apparet; in lineamentis corporeis se ostendit: quando anima existens in carne à carne libera est; animæ consimili sicuti est apparet. **A P O L L O N I V S:** Huic visioni satis concordat; quòd Abbas Morimundus animam suam à mortuis rediens similem esse dixit vasi vitreo, & ex omni parte oculatam; sicut memini te dixisse in distinctione prima, cap. 32. **C A E S.** Quædā etiā retulit eadē sanctimonialis de aduentu Antichristi, quæ hîc ponere nolo, eo quòd multi de illo prophetado decepti sint. **A P O L.** Satis me terret, quòd Dominus mentē tā sanctā, tā mundā & virginale, tā immundis & tā nephandis tetragonibus vexari permisit. **C A E S.** Incõprehensibilia sunt iudicia *Rom. i. 18* eius, & inuestigabiles viæ eius, sicut audies de tentatione alterius cuiusdam sanctimonialis, cuius tentatio tanto est periculosior, quanto incertum est quali sit sine terminanda.

CAPVT XL.

IN FRA paucos menses quædam sanctimonialis, femina prouectæ ætatis & magnæ, vt putabatur sanctitatis, à vitio tristitiæ in tantum est turbata, a spiritu